

Postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r.

I PKN 888/00

Zasadność zasądzenia odszkodowania zamiast żądanego przywrócenia do pracy (art. 56 § 2 KP w związku z art. 45 § 2 KP) podlega ocenie w okolicznościach faktycznych konkretnej sprawy i w związku z tym nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 393 § 1 KPC.

Przewodniczący Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 lutego 2001 r. sprawy z powództwa Jana W. przeciwko Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej „P.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 4 lipca 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d m ó w i ć przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Pełnomocnik pozwanego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej „P.” w P. w kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdyni z dnia 4 lipca 2000 r. zarzucił temu Sądowi naruszenie prawa materialnego - art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy oraz art. 56 § 1 i 2 tego Kodeksu, przez błędną ich wykładnię, „w szczególności dot. to tego ostatniego przepisu K.p., co (...) jest istotnym zagadnieniem prawnym w sprawie”. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie art. 233 § 1 KPC – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Na tych podstawach domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa o przywrócenie do pracy wraz z ewentualnym zasądzeniem odszkodowania na rzecz powoda w trybie art. 56 § 1 i 2 KP i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku do po-

nownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji. W uzasadnieniu kasacji skarżący utrzymywał, że nie jest możliwe przywrócenie powoda do pracy, co w jego przekonaniu stanowi „o wystąpieniu istotnych zagadnień prawnych w tej sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 393³ § 1 KPC wymienia konieczne wymagania formalne, jakie powinna zawierać skarga kasacyjna wniesiona od wyroku Sądu drugiej instancji wydanego po dniu 1 lipca 2000 r. W szczególności wniesiona kasacja powinna zawierać przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 KPC). W tym zakresie skarżący twierdził, że Sąd drugiej instancji błędnie wyłożył art. 56 § 1 i 2 KP, co w jego przekonaniu jest istotnym zagadnieniem prawnym. Twierdzenie takie jest nieporozumieniem. Sąd drugiej instancji nie orzekł o odszkodowaniu na rzecz powoda, ale o jego przywróceniu do pracy na poprzednich warunkach wskazując na uporczywe próby pozwanego bezprawnego pozbycia się powoda z pracy, które uznał za nadużycie prawa (art. 8 KP), a które same w sobie dyskwalifikowały twierdzenie o niemożliwości przywrócenia powoda do pracy. Pracodawca, który wielokrotnie próbuje bezprawnie zwolnić pracownika z pracy nie może osiągnąć tego skutku przez odwołanie się do dyspozycji art. 56 § 2 KP w związku z art. 45 § 2 KP.

Ponadto wydanie orzeczenia odszkodowawczego, w miejsce wybranego przez pracownika żądania przywrócenia do pracy, pozostaje w uprawnionej gestii sądu pracy w każdej konkretnej sprawie pracowniczej, co wyklucza możliwość wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania tego problemu rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym. W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 393⁷ § 1 KPC także dlatego, że skarżący nie wskazał innych okoliczności, które uzasadniałyby rozpoznanie kasacji, tj. że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 393 § 1 pkt 2 KPC), bądź że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo że zachodzi nieważność postępowania (art. 393 § 2 KPC).

=====